

РЕШЕНИЕ

№ 5900

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100506922 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 18.01.2018 г., гр.д. 7717/13 г., СРС, 73 с-в, поправено по реда на чл. 247, ал. 1 ГПК с решение от 30.03.2023 г. по същото дело се осъжда „А.П.“ ЕООД да плати на П. Й. Х. на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата 5 727,57 лв. - неизплатени трудови възнаграждения по трудов договор от 07.11.2005 г., с последвалите го изменения, за периодите март 2010 г. – август 2010 г. и януари 2011г. – юни 2012 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащане на сумата; на основание чл. 245, ал. 2 КТ вр. чл. чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 1 078,93 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 01.04.2010 г. – 22.02.20013 г. (2013 г.), отхвърля частично исковете само за разликите от уважените части до пълните предявени размери от 6 829,26 лв. и за периода септември 2010 г. – декември 2010 г. за иска по чл. 128, т. 2 КТ и 1 336,38 лв. за иска по чл. 245, ал. 2 КТ вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като осъжда ответника за плати на ищцата сумата от 484,78 лв., - разноси и по сметка на СРС 279,10 лв. – държавна такса и 102,06 лв.

разноски за възнаграждение на вещо лице, а ищцата да плати на ответника сумата от 579,65 лв. – разноски, като допуска на основание чл. 142, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението само в частта, касаеща иска по чл. 128, т. 2 КТ.

Срещу решението в частта, с която са отхвърлени исковете постъпва въззивна жалба от ищцата П. Й. Х.. Счита, че първоинстанционният съд не се произнася за последиците от неизпълнението на ответника да представи оригиналите на намиращите се в него оспорени ведомости за заплати, след като не се доказва същите да са взети от ищцата. Неправилно се позовава на СГЕ, която била установила, че ведомостите са подписани от ищцата. По делото е приета една СГЕ за изследване на подписа й върху писмо от 13.07.2012 г. и в о.с.з. вещото лице заявява, че е невъзможно да работи с ксерокопия. Иска се отмяна на решението в тази част и постановяване на друго, с което да се уважат исковете.

Въззиваемият – ответникът „А.П.“ ЕООД оспорва жалбата. Възразява, че от свидетелските показания се установява, че ведомостите за заплати се намират в ищцата и при поискване не са предадени на работодателя. Същата не представя техните оригинали пред съда, въпреки дадените й в този смисъл указания, поради което на основание чл. 161 ГПК следва да се приеме за недоказано нейното оспорване на подписите й върху ведомостите. Изплащането на трудовите възнаграждения се потвърждава от ССЕ.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените оплаквания в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **основателна**.

Решението е изцяло валидно, а в обжалваната част е допустимо и неправилно.

Предявени са искове с правно основание чл. чл. 128, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По силата на трудов договор № 29/07.11.2005 г. и допълнителни споразумения към него, ищцата П. Й. Х. заема при ответника по исковете „А.П.“ ЕООД длъжност „главен счетоводител“ през процесния период м.

03.2010 г.

За установяване на извършени плащания на трудови възнаграждения през обжалвания период септември 2010 г. – декември 2010 г., са представени декларации от управителя на ответното дружество пред ТД – НАП и ксерокопия от платежни ведомости за заплати само през периода м. 09.2010 г. – м. 12.2010 г. Положените върху ведомостите от името на ищцата подписи за получател на начислените трудови възнаграждения, са оспорени от нея.

В допълнителната съдебно-счетоводната експертиза на вещото лице А.Т., въз основа на декларациите пред ТД – НАП се констатира, че са декларирани за начислени и изплатени трудовите възнаграждения през почти целия исков период м. 03.2010 г. – м. 12.2012 г., с изключение на м. 02.2012 г. и м. 03.2012 г., за когато няма декларирани данни. Декларирани са плащания на осигуровки само за м. 01.2011 г. и м. 02.2011 г., а за останалите месеци е посочено „не“.

С оглед уточнението на вещото лице Л. в о.с.з. 24.03.2014 г., че за да изследване истинността на подпис са необходими оригинали на оспорения документ, първоинстанционният съд на основание чл. 161 ГПК указва на страните да съдействат на вещото лице и представят намиращите се в тях документи, като ги предупреждава за неблагоприятните последици при неизпълнение.

Във връзка с възражението на ответника, че ведомостите за процесния период се намират в държане на ищцата, са допуснати гласни доказателства. Според свидетелите Л.М. и Т.В., служители при ответника, на 26.06.2012 г. в тяхно присъствие управителят на ответното дружество изисква от ищцата да върне в офиса намиращи се в нея документи, но същата заявява, че не са в сградата и не може бързо да ги донесе. Свид. М. установява, че управителят изисква обобщено документите, без да ги уточнява. Свид. В. посочва, че не открива по рафтовете в офиса класьори и талони за автомобили, които преди посочената дата е намирала. Свидетелят Ж.Д. изяснява, че по повод предоставяни от него извънсъдебни правни услуги на ищцата, като адвокат, заедно на 03.09.2012 г. посещават офиса на работодателя и върху бюрото вижда документи, свързани с трудови договори, както и класьори с документи на ответника. Свидетелката М. Й., майка на ищцата и счетоводител при ответника установява, че винаги е намирала счетоводните документи в офиса,

от който свид. Т.В. има ключ, ищцата не е изнасяла документи и свидетелката не ѝ е издавала заплата.

При преценката на гласните доказателства, съдът по реда на чл. 172 ГПК отчита евентуалната тяхна заинтересованост в полза на довелата ги страна, както следва: на свидетелите М. и В., като служители при ответника и на свидетелите Д. и Й., съответно адвокат и майка на ищцата. Никой от свидетелите не установява въз основа на непосредствени впечатления, правнорелевантия факт, конкретно оспорените ведомости за заплати да попадат сред липсващите документи от офиса на ответника, нито ищцата да ги е изнасяла и продължава да ги държи, а още по-малко именно ведомостите да са изискани от работодателя, но същата необосновано да отказва предаването им.

След като не се доказва с категоричност, ведомостите да са задържани от ищцата, както и предвид представянето им в заверено от адвоката на работодателя ксерокопие за вярност с оригиналите, въззивният съд приема, че ответникът създава пречки за графологично изследване относно автентичността на оспорените върху същите документи подписи на ищцата. Константна е съдебната практика, че съдебно-графологична експертиза, съставена въз основа на ксерокопия от документ, налага извод единствено за вероятност относно неговата истинност, но не е достатъчна за пълно и главно доказване на оспорването по чл. 193, ал. 1 ГПК. Затова в съответствие с чл. 161 ГПК следва да се приемат за доказани фактите, чието доказване възпрепятства ответника, касаещи липсата на положен автентичен подпис от ищцата върху оригиналите на ведомости, намиращи се при работодателя.

Изплащането на трудовото възнаграждение не се доказва несъмнено и чрез декларациите пред ТД на НАП, подадени от управителя на ответното дружество, с характер на косвени доказателства, в частта, с която обективират изгодни за него обстоятелства за **изплатени** трудови възнаграждения. В тази част, декларираните данни за изплащане на възнаграждения не се подкрепят с други преки доказателствени средства и се разколебават от декларираните данни за неизплатени осигуровки за м. 09.2010 г. – м. 12.2010 г. Предвид извънсъдебното признание на работодателя за неплащане на дължимия данък и обществени осигуровки, реалното изплащане на начисленото нетно трудово възнаграждение не е успешно доказано. Поради това, не следва да се

кредитира в същата част допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, в която само въз основа на декларираното и оспорените ведомости се приема изплащане на трудови възнаграждения. Основателен е искът по чл. 128, т. 2 КТ за разликата над 5 727,57 лв. до пълния предявен размер от 6 829,26 лв., или за още 1 101,69 лв. през периода септември 2010 г. – декември 2010 г.

Предвид уважаване на главния иск, основателен е акцесорния иск по чл. 86, ал.1 ЗЗД за разликата над сумата 1 078,93 лв. до пълния предявен размер от 1 336,38 лв., или за още 254,45 лв. - лихва за забава през периода 01.04.2010 г. – 22.02.2013 г.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции не съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изпр. 1, предл. 2 ГПК следва да се отмени в частта, с която са отхвърлени исковете и в тежест на ищцата се възлагат разноски, като вместо него се постанови друго, с което исковете се уважат до пълните предявени размери.

Решението в останалата част, като необжалвано е влязло в сила.

Ищцата пред първа инстанция реализира разноски за 950 лв. – платено адвокатско възнаграждение, а пред въззивна претендира, но не установява, от които след приспадане на присъдените от СРС 484,78 лв., се дължи остатъкът от 465,22 лв.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът дължи по сметка на СРС 326,63 лв. – д.т., 15 лв. – депозит за първоначална ССЕ и 200 лв.– депозит за СГЕ, от които след приспадане на присъдените от СРС 381,16 лв., се дължи остатъкът от 160,47 лв. По сметка на СГС се дължат 27,12 лв. – д.т.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-А с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 18.01.2018 г., гр.д. 7717/13 г., СРС, 73 с-в, поправено по реда на чл. 247, ал. 1 ГПК с решение от 30.03.2023 г. по същото дело в частта, с която се отхвърлят предявените от П. Й. Х. срещу „А.П.“ ЕООД искове за разликите от уважените части до пълните предявени размери от 6 829,26 лв. и за периода септември 2010 г. – декември 2010 г. за иска по чл. 128, т. 2 КТ и 1 336,38 лв. за иска по чл. 245, ал. 2 КТ вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като се осъжда П. Й. Х. да плати на „А.П.“ ЕООД сумата от 579,65 лв. –

разноски и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „А.П.“ ЕООД, със седалище: гр. Благоевград, ул. „*****
да заплати на П. Й. Х., ЕГН *****”, с адрес: гр. София, ул. ***** на
основание чл. 128, т. 2 КТ сумата 1 101,69 лв. – трудово възнаграждение през
периода септември 2010 г. – декември 2010 г., ведно със законна лихва,
считано от 22.02.2013 г. до окончателното изплащане, на основание чл. 86, ал.
1 ЗЗД сумата 254,45 лв. - лихва за забава през периода 01.04.2010 г. –
22.02.2013 г. и сумата 465,22 лв. – разноски за първа инстанция.

ОСЪЖДА „А.П.“ ЕООД, със седалище: гр. Благоевград, ул. „*****
да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд
сумата 160,47 лв. за д.т. и депозити за експертизи, а по сметка на Софийски
градски съд сумата 27,12 лв. – д.т.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния
касационен съд в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____